

Forfatter: Drachman, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1885-03-11)

Citation: Drachman, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1885-03-11)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 273. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000167.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Antonsgasse 13. Baden b. Wien.

11. Marts 85.

Kære Hr. Justitsraad Hegel.

Hermed Korr. De vil se, at jeg dog har bestemt mig for at holde mig nærmere op til den oprindelige Titel, end De foreslaar. Det er netop disse Digte, hvorpaa der skal lægges Vægt og som skal indlede Æventyrkomedien. Derfor mener jeg, at Titlen nu bør beholdes saaledes, som den er rettet til.

Hvad den Meddelelse angaar, at det kgl. Theater ikke mener at kunne opføre »Der var engang«, da har dette hverken overvældet eller nedslaaet mig. Jeg tillægger ikke det kgl. Theaters Censor nogensomhelst Competence. Han har i sin Tid forkastet »Puppe og Sommerfugl« og i høje Toner anbefalet »Lykken i Arenzano« (efter Blochs Sigende.) Han kan altsaa tage fejl! Min uskyldige Æventyrkomedie bliver hverken bedre eller ringere ved Theatrets Udtalelser om dens sceniske Muligheder. Dog tror jeg, at den Tid engang vil komme, hvor Theatret med Glæde opfører saadanne harmløse Poesier. Jeg tror nemlig, at den Tid vil vende tilbage, hvor Folk søger efter Poesi —, og ikke længer vil have med Realiteter og Aktualiteter at gøre. Saa kommer ogsaa min Tid; thi jeg tror, fuldt og fast, at jeg befinder mig paa den rette Vej, i den rette Stræben — selv om jeg naturligvis endnu har megen Bitterhed ved Bruddet og endnu megen Usikkerhed at faa Bugt med.

Og dette kunde jeg blot i Forbigaaende ønske at sige til dem, der saa gjerne vil foreholde mig min Overvurdering, min Arrogance, eller hvilke slemme Ting man nu tillægger s. 274 mig: Talentet maa være selvbevidst, maa stole overordentlig stærkt paa sig selv — især i saa byrdefulde og gærende Tider, som disse. Til syvende og sidst har man kun én eneste tilforladelig Ven — nemlig i sig selv. Jo, man har endnu én — den store, store Ven nemlig højt oppe! Men at finde den lige og sikre Vej til ham — ja det er det, som er saa overmaade vanskeligt, især naar man til Tider, og under alskens Paavirkning, har været saa langt borte fra ham, som Tilfældet er med Deres

11

18

ærb. hengivne
Holger Drachmann.